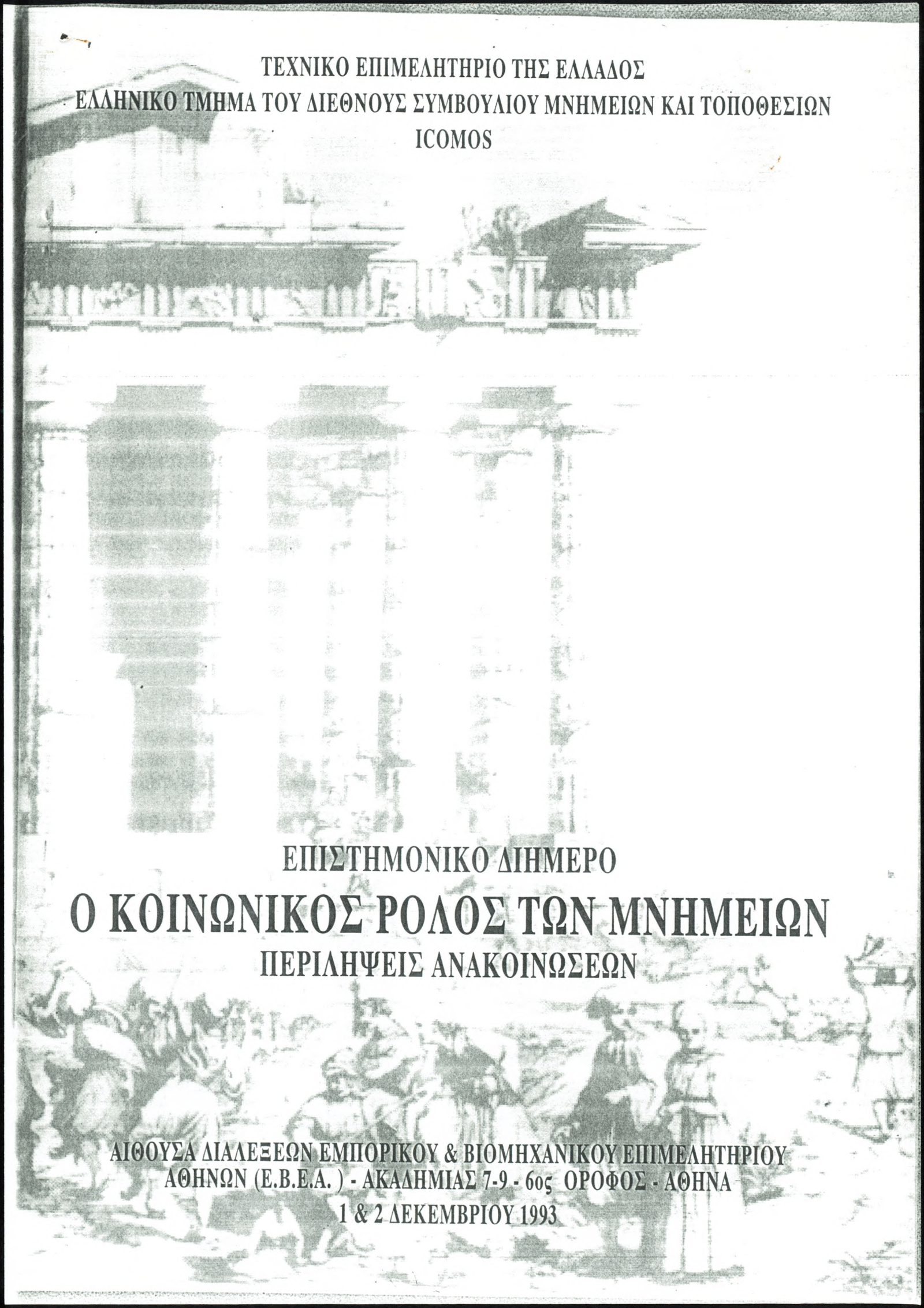

ΤΕΧΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΜΝΗΜΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΠΟΘΕΣΙΩΝ
ICOMOS

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ
Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ
ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΩΝ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΔΙΑΛΕΞΕΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ & ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ
ΑΘΗΝΩΝ (Ε.Β.Ε.Α.) - ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 7-9 - 6ος ΟΡΟΦΟΣ - ΑΘΗΝΑ
1 & 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1993

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

"ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ ΤΟΠΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΚΑΙ ΑΠΛΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΣΩΣΗ ΜΝΗ-
ΜΕΙΩΝ - ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ "ΚΑΛΟΓΡΕΖΑΣ"

Τά τελευταία χρόνια η συλλογική αντίδραση στην καταστροφή της αρ-
χιτεκτονικής κληρονομιάς, έχει βοηθήσει στη συνειδητοποίηση του προ-
βλήματος ευρύτερα.

"Ένα μνημείο εντάσσεται στη ζωή της πόλης και τό χαιρόμαστε κιόλας.
"Αν ολοκληρωθεί η αναστήλωσή του σαν σύνολο αποκτά μεγάλη σημασία.
Καί αν η ζωή μπει μέσα σ' αυτό τό ιστορικό σύνολο αφαιρεί τό μουσειακό
χαρακτήρα, και η ζωή του αποτελεί τήν κύρια δύναμη διατήρησής του.

"Έτσι στη Νέα Φιλοθέη 'Αμαρουσίου ο κόσμος μέ έκπληξη είδε τό χει-
μώνα του 1988 νά γκρεμίζει ένα οίκοδομικό συνεργείο μιά παλιά μάντρα
και νά παρουσιάζεται ένα πρίν άθέατο πανέμορφο Βυζαντινό έκκλησάκι.
Λίγοι γνώριζαν ότι τόχε κτίσει ή Ίδια ή 'Αγία Φιλοθέη και ακόμα λι-
γότεροι γνώριζαν ότι ή μάντρα πού γκρεμίστηκε ήταν από τό τετράγωνο
περιτοίχισμα του άγαπημένου Μετοχίου της "Καλογρέζας", δηλαδή "Καλό-
γριας" Φιλοθέης.

Τό έκκλησάκι ήταν κηρυγμένο Βυζαντινό μνημείο, αλλά ο περιβάλλον
χώρος του μή προστατευόμενος. 'Η ανακήρυξη σέ μνημείο είχε γίνει
από τόν 'Αναστάσιο 'Ορλάνδο υπό διαφορετικές συνθήκες.

"Όμως ή συγκυρία του γκρεμίσματος της "μάντρας" κινητοποίησε τόν
κόσμο, πού τόν ώθοϋσε ή ανάγκη νά δώσει και νά πάρει από τό μνημείο.

Οι τοπικοί σύλλογοι της Συνοικίας κατάφεραν α) Νά διαδηλώσει ο κόσ-
μος και νά αποκαλυφθεί ότι τό οίκοδομικό συνεργείο δούλευε χωρίς ά-
δεια της αρχαιολογίας β) Νά σταματήσει κάθε εργασία γ) Νά κινηθεί ή
διαδικασία για κήρυξη του χώρου σέ κοινόχρηστο δ) Νά γίνει μιά πολύ
συγκινητική τελετή στη μνήμη της 'Αγίας Φιλοθέης τήν 19/2/1989 μέσα
στό χώρο. Οι άνθρωποι έτρεχαν μπροστά από κάθε έννοια γραφειοκρατι-
κής καθυστέρησης, χωρίς νά απορρίπτουν τή νομική διαδικασία.

'Ακολούθησε μιά περίοδος έντονης αναζήτησης ιστορικών στοιχείων για
τό μνημείο. Διασταυρώθηκε ή πληροφορία ότι από εκεί ξεκινά μιά υπό-

γεια σήραγγα πού τήν χρησιμοποιούσαν οί καταδιωκόμενοι από τούς Τούρκους "Έλληνες, καί καταλήγει στήν πασίγνωστη θέση "Κρύπτη" στό προάστειο τής Φιλοθέης. "Έγινε ή πρώτη έπιστημονική γεωλογική-γεωφυσική άναγνωριστική μελέτη τής περιοχής (Χ.Μηλίγγου) καί έντοπίσθηκαν στό Μετόχι έγκοιλα πού άνταποκρίνονται στήν άρχή τής σήραγγας.

Ταυτόχρονα, άρχισε δικαστικός άγώνας καί τόν χώρο υπερασπίζονταν τώρα ταυτόχρονα μέ το Δήμο 'Αμαρουσίου ή τοπική Μητρόπολις Κηφισιάς. Τονίζεται όμως ότι ή άπελευθέρωση τοῦ χώρου έκκρεμεί άκόμη.

'Αρκετή εύθύνη γιά συνεννοήσεις καί ένέργειες έχει αναλάβει ένας άθηναϊκός Σύλλογος ('Αναδείξεως Μνημείων τής 'Αγίας Φιλοθέης τών 'Αθηνών) πού διακηρύσσει ότι ή άξία τοῦ μνημείου είναι μοναδική, έφόσον έχουν εξαφανισθεί όλα σχεδόν τά ιδρύματα, μοναστήρια ή έργα πού είχε χαρίσει ή δημιουργική δράση τής 'Αγίας Φιλοθέης στήν 'Αθήνα (16^{ος} αιών).

Μιά φωτογραφία τοῦ ναΐσκου πού άπόμεινε από τό 2^ο μοναστήρι τής Φιλοθέης στά Πατήσια, κυκλωμένος από πολυκατοικίες προκαλεί τρόπο γιά τόν κίνδυνο πού διέτρεξε - καί διατρέχει δυστυχώς - τό Μετόχι στή Νέα Φιλοθέη 'Αμαρουσίου.

'Η πιο πρόσφατη εξέλιξη είναι ή άνεύρεση στά 'Αρχεΐα τοῦ κράτους ένός έγγραφου πού αναφέρει ότι τό 1826 στήν πορεία του γιά νά πολιορκήσει τήν 'Αθήνα, ο Κιουταχής είχε γκρεμίσει 5 κελλιά τοῦ Μετοχίου Καλογρέζας. "Έτσι άποδεικνυόταν καί μια πρόσθετη ιστορική άξία τών μή προστατευόμενων κτισμάτων τοῦ μνημείου.

Οί τοπικοί φορεΐς, πού άποδεικνύεται ότι έχουν νιώσει τήν οὔσια τοῦ προβλήματος, προτείνουν νά αναστηλωθοῦν διάφορα κτίσματα στό Μετόχι καί νά γίνει ένα ζωντανό ιστορικό Πάρκο μέ χώρους πού θά ξαναζωντανέφουν δραστηριότητες τοῦ 16^{ου} αιώνα (ύφαντική, οίκοτεχνία κλπ.), ιδέα πού ένθουσιάζει.

Πρέπει, ξεπερνώντας τό έπίπεδο τής στυλιζαρισμένης έθνοπρέπειας, νά απαριθμήσουμε μέ όδύνη αὐτά πού χάσαμε ή καταστρέψαμε καί νά αποφασίσουμε επί τέλους νά εξασφαλίσουμε τήν έπιβίωση μνημείων πού θά γίνουν πολύτιμα στοιχεΐα στή σχεδίαση άνάπτυξης τοῦ μελλοντικοῦ έθνικοῦ βίου..

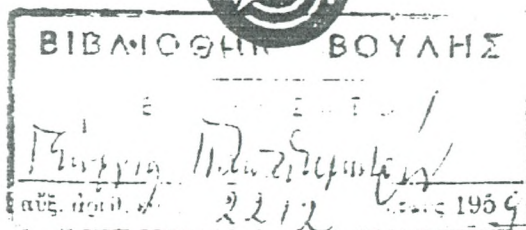
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ 1458—1687

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ - ΣΤΑΔΙΟΥ 50 (ΣΤΟΑ)

1889

ρίζονται ἐπὶ τῆς φιλαυθρόπου ἐν τῇ βίῳ αὐταπαρνήτως καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐ-
τῆς θανάτου μάλλον ἢ ἐπὶ φιλολογικῆς τινος δεινότητός της. Ὅτι ὁμως εἶχε
τὴν δύναμιν τοῦ ἐκρᾶζειν τὰ αἰσθήματα της σθεναρῶς ὅμα καὶ γλαφυρῶς καὶ
μὲ τρόπον ἐκδηλοῦντα τὴν ἰδικήν της γνώμην, μαρτυροῦσιν αὐταὶ αἱ ἐν τῇ ἐπιστε-
λῇ ἐκτιθέμεναι σκέψεις, αἵτινες διατυπώθησαν ἀναμφισβητήτως ἐν ἰδίᾳ αὐτῆς ὑπε-
ρηραίῳ. Ἀνώτερον δὲ παντός δοκιμίου Ἀτακτισμοῦ ἢ γυμνάσματος συντακτικοῦ
εἶνε τὸ ἐξῆς τῆς Ὑπεραγίας Παρθένου ἐγκώμιον, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς τῶν μέχρι
τῆς οὐδὲ περὶ Φιλοθέης γραψάντων φαίνεται γνωρίσας, οὐκ ὅμως ἡ θαυμασία ἐ-
ξαρσις, ἡ συναρπαζούσα νοῦν καὶ καρδίαν, ἡ εἰλικρίνεια τοῦ ὕμνου, ἡ ἀπροσποίη-
τος ἀφοσίωσις καὶ θεοσέβεια, συγκινοῦν καὶ υποτάσσουν καὶ τὸν πλέον σκληροκαρ-
διον τῶν ἀναγνώστων. Τὸ ποιημάτιον τοῦτο εἶνε ἐφάμιλλον τῶν ἀρίστων ὕμνων τοῦ
Ρωμανοῦ. Ὁ καθηγητὴς ἡς Νίκος Βέης ἐν ἀρθροῖδῳ ἐπιγραφομένῳ Der hl. Philo-
thee Benizelos aus Athen Vulgärverse an die Madonna, δημοσιευθέντι ἐν
τοῖς Byzantinisch—Neugrichische Jahrbücher. IV. σ. 101—104 (Berlin
1923), ἔρερεν εἰς φῶς τὸν ἐξῆς κατανυκτικὸν εἰς τὴν Θεοτόκον ὕμνον τῆς Ὀσίας
ἐκ χειρογράφου ἀποκειμένου εἰς τὸ Μέγα Σπήλαιον. Τὸ ἐν φύλλῳ 271—272 τοῦ
κώδικος Ἀρ. 287 ἀρχεται ὡς ἐξῆς:

«Ὑγκώμιον πεζὸν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ποιηθὲν τὸ μὲν μέρος παρ'
εὐτελοῦς τινος Νικολάου τοῦ Κυρίως, τὰ δὲ γράμματα παρ' εὐγενεῦς γυναῖος τὰ
πρῶτα γερούσης Ἀθήναζε, ἧς ἡ κλήσις Ρεσοῦλα.

«Παρθένε μου πανάμωμε καὶ ἀθάνατή μου βρύση,
τῶν προφητῶν τὸ κήρυγμα καὶ τῶν ὁπίων μητηρ,
ἐσὺ ὕστερον τὸ κήρυγμα ποῦ λέγουσιν οἱ προφῆται,
ἐσὺ βᾶτος ἡ ἀφλεκτος, σὺ τὸ ἅγιον ὄρος,
ἐσὺ ἐκείνη ἡ κιβωτός, κόρη ἡγιασμένη,
ἐσὺ καὶ τὸ πολίτιον, οἶκος τοῦ βασιλέως,
ὅπου κατοίκησε Θεὸς καὶ ἔφερεσε τὴν σάρκα,
καὶ κατελέχθη τὸν σταυρὸν διὰ τὰς ἀμαρτίας μου.
προκαλῶ σε πέ του το γὰρ νὰ μὲ συγχωρήσῃ,
ὅπου ἔκαμα πολλὰ κακὰ καὶ στένω πικραμένη.
γενοῦ, κυρά, μεσίτρια γὰρ νὰ μ' ἐλευθερώσῃς,
καθὼς ἐγένεθες εἰς πολλοὺς μεσίτης καὶ ἡγουμένη.
ἐσὺ ὅσανε, παρθένε μου, πό' λυγαν οἱ προφῆται,
χαῖρε κλῖμα οὐράνιον, σκάλα τῆς παραδείσου,
καὶ χαῖρε φῶς τὸ ἀσβεστον, τοῦ Ἁγίου ἡ ραβδος,
τῆς σωτηρίας πρόσεν, χαρὰ ὅσαι τῶν δικαίων,
ἐλπίδα τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ καύχημα ἀγγέλων,
καὶ γὼ ἐλπίζω εἰς ἐσὲ γὰρ νὰ μὲ μεσιτεύσῃς».

Τοῦτον βεβαίως τὸν ὕμνον ψάλλουσα τὸν κατανυκτικὸν ἡ Φιλοθέη μετέστη
εἰς Οὐρανούς!

Ζ'. Θανὴ καὶ Λείψανον τῆς Ὀσίας.

Ἡ καὶ αὐτῆς ἐπίθεσις τῶν Ἀγαθῶν ἐγένετο νύκτωρ, ἐνῶ ἐπελαῖτο ἐν τῇ
ἐπ' αὐτῆς ἰδρυμένῃ ἐν Παιτηρίοις μονυδρίῳ ἡ μνήμη Διονυσίου τοῦ Ἀρσολαγί-

του, ἦτοι 2 πρὸς τὴν 3 Ὀκτωβρίου, ὡς ὁ Βίος ρητῶς διαλαμβάνει. Ἀλλὰ περὶ ταφῆς οὐδὲν σαφῶς λέγει. Ἐπειδὴ ὁμοῦ προστίθεται, ὅτι Ἀνακομιδῆς γενομένης μετὰ ἐν ἔτος, « εὐρέθη τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον σῶον καὶ ἀκέραιον » καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχει κοινῶς δεκτὴ παράδοσις, ὅτι ἐκ Καλογραΐζης τὸ Λείψανον μετεκομίσθη εἰς Ἀθήνας, πιθανὸν φαίνεται, ὅτι ἡ τιμὴ ἐγένετο ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τῆς Καλογραΐζης, ἐνθα εἶχεν ἰδρύσθαι ἐπίσης μετόχιον ἢ Φιλοθέη, καὶ ὅπου δυνατόν να μεταφέρθῃ μετὰ τὴν ἐν Πατησίοις κάκωσιν, ἵνα νοσηλευθῇ ἐν τόπῳ πλέον εὐθέτῳ, καὶ τοῦ ἱκανοῦ πρὸς τοῦτο διαρρευσάντος ἀπὸ τῆς ἐπιθέσεως μηνὶ Ὀκτωβρίῳ μέχρι τῆς τελευταίας μηνὶ Φεβρουαρίῳ. Καὶ τοῦ μὲν ἐν Πατησίοις μετοχίου τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου τὰ ἐρεῖπια ἐσώζοντο μέχρι ἐσχάτων, τὸ δὲ τῆς Καλογραΐζης διατηρεῖτο ὡς παράρτημα τῆς ἐν Ἀθήναις κεντρικῆς Μονῆς μέχρι διαλύσεως αὐτῆς, ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον αὐτὴ ἢ Φιλοθέη εἶχεν ἀγοράσῃ (κατὰ τὸ ὑπ' ἀρ. 1 ἐγγράφον τοῦ 1575) κτήματα παρὰ τῶν Ποδαράδων ἢ Πλατυπόδων ἐν τῇ θέσει Περσοῦ, οὐχὶ μακρὰν τοῦ Ἡρακλείου (25). Τὸ δὲ ὄνομα Καλογραΐζα, τὸ μέχρι τῆς σήμερον τηρούμενον, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὸ τῆς Καλογραΐζας κατὰ τὴν ἀιβανίζουσαν διάλεκτον τῶν ἐκεῖ περὶ χωρικῶν.

Ὅθεν ὁ κ. Καμπούρογλου (ΚΑ. Β' 258) πάνυ εὐλόγως ἀποβάλλει ἐξ ἐξεζητημένας ἐτυμολογίας, λέγων : « Καθ' ἡμᾶς, ἀπὸ τῆς Φιλοθέης, τῆς γνωστῆς καὶ ὡς Δασκάλας, Κυράς Καλόγρης καὶ Καλογραΐζας — ἐν τοῖς χωρίοις — φαίνεται ὅτι προῆλθε τὸ ὄνομα τῆς θέσεως ταύτης. Ἐν αὐτῷ μετοχίῳ τούτῳ, κατὰ τινὰ ἀσφαλῆ φαινομένην παράδοσιν ἀνακοινωθείσαν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἤδη ἰδιοκτῆτου κ. Εὐρ. Χοιδᾶ, ἐτάφη ἡ Φιλοθέη. Τὸ ὅτι ἐκεῖ καὶ ἐμαρτύρησεν δὲν φαίνεται ἀκριβές, ἀφοῦ ρητῶς ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς σημειοῦται, ὅτι ἐν τῷ μετοχίῳ Πατησίων ἐκαώθη ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἰσως μετηνέχθη ἀσθενῆς εἰς Καλογραΐζαν, ὅπου καὶ ἀπεβίωσε. Τὴν παράδοσιν ταύτην ἱσχυροποιεῖ ἕτερον περὶ συγκρούσεως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους τῶν χωρικῶν Ἀγρικῆς, μὴ θέλοντων νὰ παραδώσωσι τὸ σῶμα τῆς Ἀγίας ». Τὰ αὐτὰ περίπου καὶ ἐν ΑΑ. 80.

Ὡς βέβαιον λοιπὸν προκύπτει, ὅτι ἐκ Καλογραΐζης μετεκομίσθη τὸ λείψανον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Μονὴν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου ὅπου, ὡς ὁ Βίος (σ. 15) λέγει, ἦτο « ἀποτεταμιευμένον καὶ ἀποτεθειμένον εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ἱεροῦ Βήματος ». Μετὰ δὲ τὴν ἐπὶ τῆς Ἐπαναστάσεως καταστροφὴν τοῦ ναοῦ, ἀπετέθη εἰς τὴν περικαλλεστάτην Ἐκκλησίαν τῆς Γοργοεπηκόου (τῆς τυχεῶς εἰσακουούσης τὰς δεήσεις τῶν πιστῶν) παρὰ τὴν νῦν Μητρόπολιν, μετὰ ταῦτα μετονομασθεῖσαν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου. Ἐπ' ἐσχάτων δὲ τὸ λείψανον μεταφέρθη ἐκείθεν εἰς τὸ Ἱερὸν τῆς Μητροπόλεως ἐν διπλῇ θήκῃ, « τῇ παλαιᾷ εὐλαβῶς ἐκείθεν εἰς τὸ Ἱερὸν τῆς Μητροπόλεως ἐν διπλῇ θήκῃ, « τῇ παλαιᾷ εὐλαβῶς ὑπὸ τῶν οἰκείων τηρηθείσης », ἐντὸς πολυτελοῦς νέας, ἧς τὴν κλεῖδα τηρεῖ ὁ

25. — Ἐν Ἀθήναις τῆς 31ης Ἰουλίου 1925 ἀνέγνωσα τὰ ἑξῆς : « Εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς δτου ἢ πρὸς τὴν Κηφισίαν ἀγούσα ὁδὸς διασταυροῦται μετὰ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν Λαυρίου, παρὰ τὸ Χαλάνδρι, καὶ ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ, ὑπάρχει μία θαυμασία περὶ τοῦ πενκόφυτος καὶ ἐκτεταμένη, φθάνουσα σχεδὸν μέχρις Ἡρακλείου, γνωστὴ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Καλογραΐζα. Οἱ παλαιοὶ τῶν Ἀθηνῶν κάτοικοι, οἱ ἀναπολοῦντες μὲ θλίψιν τὰ περασμένα, φέρουν συχνὰ ἀκόμη νοσταλγικὸν τὸ βῆμα πρὸς τὸ θαυμάσιον αὐτὸ τοπίον, τὸ μόνον τὸ ὁποῖον διατηρεῖται παρ-

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΧΩΡΙΟΙΣ ΑΤΤΙΚΗΣ,
ΕΝ ΜΑΚΡΟΝΗΣΩ ΚΑΙ ΒΕΛΒΙΝΗ, ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ,
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΡΟΑ-
ΣΤΕΙΟΙΣ ΑΘΗΝΩΝ.

Περὶ τῶν πολυπληθῶν οἰκῶν λατρείας τῶν ἐγκατεσπαρμένων ἐν τοῖς χωρίοις τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῖς προαστείοις τῶν Ἀθηνῶν ἐσχοποῦμεν νᾶ διαλάβωμεν ἱκανὰ ἐν τῷ παρόντι κερχλαίῳ, προσέτι νᾶ σημεῖώσωμεν ἐπισυδιακῶς τινὰ περὶ τῆς λατρείας ἐν Μεγαρίδι, ἐν Αἰγίνῃ καὶ ἐν Κέφ, καθόσον ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτῶν ἱστορία συνδέεται μετὰ τῆς τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλ' ἡ πρόθεσις ἡμῶν αὕτη δὲν δύναται νᾶ πραγματωθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι τὸ κερχάλzion τοῦτο θᾶ προσιλχμβανε μεγάλην ἔκτασιν χαλαροῦσαν ὑπὲρ τὸ δέον τὴν ἐνότητα τοῦ ὅλου ἔργου ἡμῶν. Θᾶ περιορισθῶμεν λοιπὸν σημειοῦντες ὀλίγα καὶ ἐμμένοντες εἰς ἔτι ὀλιγώτερα.

Ἀρχόμενοι τῆς ἐπισκοπῆσεως τῶν χωρίων Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Ἀμαρουσίου, ἀπαντῶμεν ἐν αὐτῷ ἵχνη τῆς ποτὲ Μονῆς Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Πέλληκα, κειμένης ἐν τῇ ὁμωνύμῳ θέσει, καὶ ἀνηκούσης σήμερον, ὡς μετόχιον, εἰς τὴν Μονὴν Ἀσωμάτων Πετράκη (Μν. Α. 397). Αὕτη φαίνεται ὅτι ἦτο ποτὲ Μετόχιον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Κυνηγοῦ, ἐξ οὗ καὶ τοῦ Κυνηγοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κατὰ τινὰς ἔχει.

Ἡ πλησίον τῆς Μονῆς ταύτης ἐκκλησία τῆς Παναγίας φέρει τὸ ἐπώνυμον, καθὼς ὁ Θ. Πολυχράτης ἀνακοινοῖ ἡμῖν, *Νεραντζιώτισσα*.

Προσέτι Ἠγούμενον τινὰ Μονῆς *Πισπυρίου*, παρὰ τὸ Ἀμαρουσίον κειμένης, ὀνόματι Διονύσιον, εὐρίσκομεν ὑπογεγραμμένον εἰς τὸ γνωστὸν γράμμα τῆς κοινότητος Ἀθηνῶν τοῦ 1790 περὶ τῆς Κτισσариανῆς (Μν. Α. 137).

→ Ἀπὸ τοῦ Ἀμαρουσίου κατερχόμεθα εἰς τὴν *Καλογριέαν*. Ἡ ἐκκλησία τοῦ κτήματος τούτου ἐπ' ὀνόματι τῶν *Εἰσοδίων* τῆς *Θεοδόκου* τιμωμένη, ἦτο ποτέ, ὡς πιστεύεται, Μονή· κατόπιν ἐγένετο Μετόχιον τῆς ἐν Ἀθήναις γυναιχείας Μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου (τῆς Φιλοθέης).